

Rebeka

Volt egyszer egy kislány, Rebeka. Egy nap valami egészen különös történt vele: akármit is mondtak neki, ő azt mindig félreértette. Hogy miért? Vagy nem figyelt oda eléggé, vagy másképp működött a füle, mint a gyerekeké általában.

Ha szólította az anyja:

– Rebeka!

– Kinek a dereka? – kérdezte Rebeka.

– Ne kezd megint!

– Tegezzelek, és ne kint?! – csodálkozott Rebeka.

– Te, ne mérgesíts! – kiáltott rá anya.

– Még hogy kérge sincs? De minek?

– Ebből aztán elég!

– Micsoda? Dől a kazán feléd?

– Vidd ki a szemetet!

– Én nyissam ki a szemedet? – nézett rá Rebeka megrökönyödve.

Anya dühösen abbahagyta a főzést, és kivitte a szemetet.

Ekkor ért haza Rebeka apja. Na, éppen jókor. Már zúdult is rá a panaszáradat:

– Te Gyuri! Én megbolondulok ezzel a gyerekkel! Akármit mondok neki, mindent félreért! Vagy csak játszik az idegeimmel!

Rebeka apja összevonta a szemöldökét.

– Igaz ez, Rebeka?

– A gaznak nincs dereka! – méltatlankodott Rebeka.

– Mit mondtál?! – kiáltott fel apa.

– Hogy mit fogtam? Nem is voltam horgászni!

– Figyelj rám, hallod!

– Vigyem már a majmot? De hová?

– A leckéd készen van-e?
– Hogy a kecském résen van-e?
– Te gyerek!
– Egerek? – hüledezett Rebeka.
– Most megbüntetem! – toporzékolt apa, és fel-alá rohangált a szobában.

– A kost feltünteted? – kérdezte halkán Rebeka.
– Felpofozooom! – tördelte a kezét apa.
– És megmotozod? – tette hozzá Rebeka.
– Nyugodj le, Gyurikám... – rémült meg anya.
– A húgod nem hurrikán? – szólalt meg Rebeka.
– Mit tegyünk, mit tegyünk? – nézett össze apa és anya kétségbeesetten.

– A mi legyünk? – kérdezte Rebeka ártatlanul. – De hát ki szereti a legyeket...

– Menj a szobádba, azonnal! – kiáltott rá az apja.

De mivel Rebeka visszakérdezett, hogy: „Fent a szonáta nagyot fal?”, anya egyszerűen felkapta, a szobájához vitte, és betuszkolta az ajtón.

Hát még másnap az iskolában!

A tanító néni felszólította Rebekát:

– Lackó Rebeka!

– A mackó dereka? – kérdezte Rebeka.

A tanító néni meglepetten szólt rá:

– Állj fel!

– Mákfej? – kérdezte Rebeka, és felállt, hogy jobban hallja a tanító nénit.

– Mit mondasz?

– Hogy kit kongatok? – kérdezte Rebeka.

– Elég volt! – kiáltotta a tanító néni.

– Egy kék folt? – tette fel a kérdést Rebeka.

Persze a többiek már úgy nevettek, hogy folyt a könnyük a nevetéstől. A tanító néni csöndre intette őket, és újra Rebekához fordult.

– Leírtad-e a mai leckét?

– Hogy megittam-e a napi fecskét?

– Hagyd abba! – kiáltott rá a tanító néni, mert valljuk be, most már kezdett feldühödni.

– Nagy kanna? – kérdezte vissza Rebeka.

– Megtanultad a verset?

– Hogy legyalultam-e a nyerset?
– És leírtad a fogalmazást?
– Hogyan, tanító néni? Lenyírtam-e a tolakodást?
– Ül le! – kiáltott mérgesen a tanító néni.
– Kinek a füle? – nyitotta tágra a szemét Rebeka.
– Hát ez borzasztó! – kiáltott a tanító néni olyan hangosan, hogy már nevetni sem mert senki az osztályban.

– Tán ez a kopasztó? – kérdezett vissza Rebeka. Ez valóban elképesztő volt. Még hogy kopasztó! Az iskola! Ez annyira, de annyira elképesztő volt, hogy Rebeka leült.

– Két egyest kapsz egyszerre! – mondta még dühében a tanító néni, és be is firkantotta a két egyest a naplóba.

– Mért meggyest raksz vegyszerre? – kérdezte vissza Rebeka, de ezt már senki sem hallotta, mert az osztályban ismét kitört a hangos nevetés.

Ej, így ment ez nap mint nap. Rebekával senki sem tudott dűlőre jutni. Már azt sem lehetett megállapítani, hogy ki volt az idegesebb, ki a dühösebb: anya, apa vagy a tanító néni.

És egy este, mikor Rebeka már mélyen aludt, anya és apa sokáig beszélgettek. Hogy miről, az már másnap kiderült.

Reggel anya így keltette fel Rebekát:

– A dereka tejfel!

És láss csodát, Rebeka kinyitotta a szemét, és azt mondta:

– Azonnal!

A reggelinél azt kérdezte apa:

– Fogy a lúdmáj?

– Nagyon jól, apa – felelte Rebeka.

– Szép a kecskéd? – érdeklődött tovább apa.

– Csak matekból volt, leírtam – nyugtatta meg apját Rebeka.

– Mérsz még fejet? – kérdezte anya.

– Igen, kérek! – szolt Rebeka, és megivott még egy bögre tejet.

– A nyerset rúgod? – jutott eszébe anyának.

– Már tegnap tudtam – legyintett Rebeka. – Na, megyek!

– Töktortát, Emma? – kiáltott még utána apa.

– Igen, öt! – szolt vissza Rebeka, és már futott is az iskola felé.

Amikor magukra maradtak, anya megkérdezte apát:

– Mákért mész-e?

– Cégek – felelte apa, és anya már fel is tette a kávévizet forni.

– Kitesz a segéd?

– Zöldtök sátorba – felelte anya. Azzal kivette a hűtőből a darált húst a töltött káposztához.

– Eszik a vessző! – nézett ki apa az ablakon.

– Kabát! – kiáltott föl anya, és kiszaladt, hogy bekapkodja a ruhákat a szárítókötélről.

Nem volt itt tovább baj! Rebeka, apa és anya ezentúl kiválóan megértették egymást. Apa és anya pedig, úgy is mondhatnám, tökéletesen!

Hogy a tanító néni hajlott-e az érthetőbb párbeszéd felé, abban azért nem vagyok ennyire biztos. A naplóban ugyanis csak sorakoztak és sorakoztak az egyesek. Karácsony felé már nemhogy sorakoztak, hanem tolakodtak. Azt viszont mégsem tudhatom, hogy Rebeka kijavította-e őket végül, mert messze még a tanév vége.

Vagyis: kert zengne rég a vak tévébe’!